

РЕШЕНИЕ

№ 4050

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
закрито заседание на 22.08.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

като разгледа дело номер **6566** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на кмета на С. О. /СО/ чрез процесуален представител, срещу действия на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ рег. № 786 от регистъра на Камарата на ЧСИ по налагане на заповед за запор върху банкова сметка на СО по изп. дело № 816/2009г. /*0816/ по описа на ЧСИ.

Ответникът – ЧСИ М. М оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ предвид законосъобразността на действията си.

С писмено становище - възражение вискателят по изпълнителното дело моли за отхвърляне на неоснователната според него жалба и за потвърждаване на действията на ЧСИ.

След като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С влязло в сила решение № 3149/18.10.2010г. по адм.д. № 4715/2010г. на Административен съд С. град/АССГ/, 29 състав, е изменена заповед на кмета на С. О. , с която е отчужден имот за реализация на обект на публичната инфраструктура, като е увеличен размерът на равностойното парично обезщетение /РПО/ от 267 558лв. на 549 635,04лв. и С. О. е

осъдена да заплати деловодни разноски на вискателя Т С в размер на 336 лева.

С молба от 28.04.2011г. до ЧСИ вискателят на основание чл.456 от ГПК е поискал да бъде присъединен като кредитор по образуваното по-рано изпълнително дело № *0816 както и се предприеме принудително събиране на сумата за РПО в размера по съдебното решение, ведно със законната лихва и разноски. Не е бил издаден и представен изпълнителен лист за определения размер на РПО със съдебното решение, не е бил издаден и изпълнителен лист в полза на вискателя по отношение на С. О. за сумата на присъдените разноски по делото в размер 366 лв. На 05.05.2011г. ЧСИ е връчил на СО покана за доброволно изпълнение, с която СО е поканена да заплати присъденият размер на парично обезщетение - 549 635.04 лв. Това е първата дата, на която се установява СО да е узнала за образуваното изпълнително производство по искането на вискателя Т С. На същата дата и преди изтичане на срока за доброволно изпълнение, ЧСИ е пристъпил към принудително такова, като на основание чл.450 ал.3, чл.507 и чл.508 от ГПК е наложил заповест върху вземанията по сметките на С. О. в Общинска банка .

По жалба на СО срещу действия на ЧСИ М, изразяващи се в изпращане на заповестно съобщение до посочената банка по същото изпълнително дело, с влязло в сила Решение № 3119/23.06.2011г. по адм.д. № 4149/2011г. на АССГ са отменени действията на ЧСИ, по налагане на заповест върху сметките на жалбоподателя в банката. Със същият съдебен акт съдът задължава ЧСИ да не предприема действия по принудително изпълнение на Решение № 3149/18.10.2010г. по адм.д. № 4715/2010г.на Административен съд С. град/АССГ/, 29 състав.

Въпреки задължителните разпореждания на влезлия в сила съдебен акт на АССГ, на 14.07.2011г. ЧСИ М извършил нови изпълнителни действия за принудително събиране на задължението чрез налагане на заповест върху банковата сметка на СО в „Ю” , по искане на вискателя по ИД. По представеното ИД няма данни за съобщаване на СО за предприетото изпълнително действие.

Узнавайки за изпратеното заповестно съобщение до посочената банка и входирано с дата 15.07.2011г., на 22.07.2011г. С. О. депозирала жалбата си в АССГ с искане за отмяна на оспорените действия на ЧСИ.

Установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане от настоящия съд, който е компетентен да се произнесе по жалби по чл.294 и следващите от АПК, предвид обстоятелството, че изпълнителното основание, по което е образувано изпълнителното дело, е издадено в

производство по АПК. Практиката на ВАС е категорична и трайноустановена, че на изпълнение по реда на дял пети от АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс. Тъй като в конкретния случай е образувано производство на основание решение на административен съд, то по жалбата срещу действията на органа по изпълнението /ЧСИ/ компетентен да се произнесе е същият съд.

Жалбата е депозирана в преклузивния срок за обжалване от надлежна страна в процеса /адресат на действията по принудително изпълнение/ и срещу подлежащи на оспорване действия, по смисъла на чл.294 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Обжалваните действия на ЧСИ по налагане на заповед върху сметките на жалбоподателя СО са незаконосъобразни, тъй като определеното от съда по размер обезщетение не подлежи на събиране по реда на принудителното изпълнение. За увеличения размер на равностойното парично обезщетение /РПО/ за отчуждения имот не е постановен осъдителен диспозитив, с който да е присъдено заплащането му и поради това не е издаден изпълнителен лист за посочената сума. По тези съображения не може да се приеме тезата на ЧСИ и на вискателя по изпълнителното дело и заинтересована страна по настоящото, че е налице частно парично вземане по смисъла на чл.269 ал.2 пр.3 във връзка с чл.268 т.2 от АПК, което да подлежи на изпълнение по реда на ГПК.

Съдът намира, че разпоредбите на глава III от Закона за общинската собственост /ЗОС/ изключват принудителното изпълнение за събиране на сумите, определени като РПО. С предвидения от законодателя съдебен контрол на заповедта за отчуждаване досежно размера на обезщетението се охраняват интересите на гражданите да им бъде определено равностойно на отчуждения им имот парично обезщетение. Със съдебното решение по чл.27 ал.3 от ЗОС не възниква изискуемо парично задължение за общината да заплати на правоимащия определения размер на парично обезщетение, а единствено се решава възникналия между тях спор досежно този размер.

Изложените аргументи се подкрепят и от нормата на чл.29 ал.3 от ЗОС, съгласно която отчуждителният ефект възниква от момента на заплащане на обезщетението от общината, респективно от момента на превода на обезщетението по сметката на правоимащия. Следователно до момента на заплащане на обезщетението правоимащият запазва собственическите си права върху имота и не съществува разумен довод да претендира за принудително изпълнение.

Законодателят ясно и недвусмислено е предвидил само един начин на

плащане на РПО – чрез превод от общината по банкова сметка на правоимащия като с момента на извършване на превода е обвързал и настъпването на отчуждаването. Безспорно е, че друг начин на плащане законодателят не е допуснал.

На последно място, аргумент в полза на изложените по-горе съображения, че законодателят не допуска принудително изпълнение за заплащане на обезщетението, тъй като в случая не се касае за изпълнение на частно парично вземане на правоимащия, възникнало в резултат на съдебното решение по чл.27 ал.3 от ЗОС, се съдържа и в разпоредбата на ал.6 на чл.29 от ЗОС. Съгласно тази норма, при неизвършване на плащането по визирания по-горе начин в 6-месечен срок от влизане на заповедта за отчуждаване в сила, за правоимащия е предвидена правната възможност да поиска от кмета на общината да отмени заповедта за отчуждаване, с упражняването на което право на собственика на имота кметът, при условията на обвързана компетентност, дължи отменяване на заповедта. Така прецизно посочената от специалния закон последица от неизпълнение на задължението за плащане на обезщетението недвусмислено сочи на игнориране на възможността за прилагане на общия ред за принудително изпълнение, визиран в ГПК.

По изложените съображения извършените от ЧСИ действия по принудително събиране на сумите определени като РПО чрез налагане на запор върху банковите сметки на жалбоподателя, и в частност предприетото действие по налагане на запор върху сметката на СО в „Ю“ чрез изпращане на запорното съобщение от 15.07.2011г., са лишени от правно основание, следователно - изцяло незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.298 ал.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ действията на частен съдебен изпълнител рег. № 786 от регистъра на Камарата на частните съдебни изпълнители по изп. дело № *0816, представляващи налагане на запор върху банковата сметка на С. О. в „Ю“, извършено със запорно съобщение изх.№ 19299/14.07.2011г., като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНИ**.

ЗАДЪЛЖАВА частен съдебен изпълнител рег. № 786 от регистъра на Камарата на частните съдебни изпълнители да не предприема действия по принудително изпълнение на решение № 3149/18.10.2010г. по адм.д. № 4715/2010г. на Административен съд С. град, 29 състав.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: